

Sygn. akt I CSK 942/14

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji
Rolnictwa w W.
przeciwko Bankowi S.A. w G., uprzednio Bankowi S.A. w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z dnia 14 maja 2014 r., sygn. akt VI ACa 1249/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej
kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W przedmiotowej sprawie strona skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania na dwóch pierwszych - spośród wymienionych - przesłankach (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.).

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych podobnych spraw. Jednocześnie, chodzi o zagadnienie, którego wyjaśnienie byłoby konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostające w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną stanowiącą podstawę wydania zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. II UK 271/11 – nie publ.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się że, prawidłowo skonstruowane istotne zagadnienie prawne, stanowiące podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, powinno przypominać sformułowanie zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2014 r., I UK 398/13 oraz z dnia 28 lutego 2012 r., I PK 122/11 – nie publ.). Konieczne jest zatem przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien przy tym nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale również przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie

dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011, III SK 41/10 – nie publ.).

W skardze kasacyjnej przedstawionej Sądowi Najwyższemu strona skarżąca sformułowała trzy zagadnienia prawne dotyczące: prymatu wykładni językowej w procesie interpretacji oświadczeń woli zgodnie z art. 65 k.c., ustalenia początku biegu przedawnienia roszczenia o naprawienie szkody z tytułu nienależytego wykonania umowy (art. 471 k.c.) oraz odszkodowawczego lub okresowego charakteru świadczenia z tytułu zwrotu dopłat udzielanych przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa.

Dwa pierwsze zagadnienia nie odnoszą się bezpośrednio do podstawy rozstrzygnięcia sprawy, obejmującej ustalenia stanu faktycznego dokonane przez Sąd *meriti*. Ponadto pierwsze zagadnienie jest pozbawione wymaganej w cechy „nowości”, gdyż było ono wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego. Z kolei trzeci problem został uzasadniony w sposób ogólny, nie pozwalający Sądowi Najwyższemu dostrzec w nim istotnego zagadnienia prawnego, który pozwalałby na przyjęcie niniejszej skargi do rozpoznania.

Odwołanie się do przesłanki istnienia potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się jeszcze wykładni bądź jego niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów, które należy przytoczyć (zob. np. 24 października 2012 r., I PK 144/12, nie publ.). W skardze kasacyjnej nie zamieszczono pogłębionego, uporządkowanego zarysu dwóch przeciwstawnych stanowisk wyrażanych w judykaturze wraz z przytoczeniem sygnatur konkretnych orzeczeń na ich poparcie. Wskazano jedynie kilka rozstrzygnięć łączących się z wykładnią powołanych przepisów prawa.

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pod kątem przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., wskazuje na podjęcie przez stronę skarżącą zaprezentowania własnej wersji stanu faktycznego sprawy, konkurencyjnej wobec ustaleń dokonanych przez Sąd Apelacyjny w Warszawie, co

jest – w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. – zabiegiem niedopuszczalnym. W odniesieniu zaś do ostatniego problemu zarysowanego przez pozwanego nie zostały spełnione wszystkie przesłanki niezbędne do tego, aby uzasadnienie występowania potrzeby wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości mogło zostać uznane za wystarczające. Nie powołano rozbieżnych judykatów, wskazujących na trudności orzecznicze w interpretacji przepisów prawa i nie zarysowano w pogłębiony sposób, na czym miałyby polegać wykluczające się sposoby ich wykładni. Istotną wadą tej części uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania jest przy tym brak wskazania konkretnych przepisów prawa, które wymagają wykładni Sądu Najwyższego.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).